

2. Fra Enkefru Anna Emilie Olsen af Kjøbenhavn om Tilbagebetaling af de af hendes Mand til Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1871 i 1881 gjorte Indbetalinger. (Indbragt den 4de Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, P. Holm.)

Andragendet er saalydende:

„Underteegnede Anna Emilie Olsen, Enke efter Grosserer heraf Staden Carl Ferdinand Andreas Carlsen, tillader mig ærbødigst at ansøge det høie Folkething om, at de af min sindssyge Mand i Aaret 1881 til „Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871“ gjorte Indbetalinger til Beløb 38,431 Kr. 44 Ø. paa Grund af hans Utilregnelighed maa blive mig, hans efterlevende fattige Enke, tilbagebetalt med Fradrag af de til ham udbetalte Renter og øvrige Omkostninger, som nævnte Institut ellers maatte have havt, eller med et noget mindre Beløb efter det høie Folkethings eller efter den ærede forannævnte Bestyrelses Skjøn, idet jeg nedenfor tillader mig at fremstille og motivere Sagens Gang, støttet af vedføjede Attester fra D'Herrer praktiserende Læge N. Fiebig, Overretssagfører C. Stüger og Galanterivarehandler J. Weidich. Efter at min afdøde Mand i flere Aar havde viist Tegn paa Sindssygdom, tog den paa eengang betydelig til og gif over til en bestemt Retning, den nemlig, at han nærrede Skælv for, at Nogen efter hans Død skulde komme i Besiddelse af Noget af det, han eiede. Saaledes begyndte han ca. 3 Aar, før han tog sig af Dage, at realisere alle Giendele lige til det Allernødvendigste og Udbyttet deraf indbetalte han da i „Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871“ og angav for mig, hans Enke, at Pengene efter hans Død vilde blive mig udbetalte. Han gennemførte saaledes indtil den mindste Detail denne Realisationstanke „at Ingen skulde have Noget efter ham“, som han udtrykte sig. Umiddelbart før sin Død bad han mig, hans Enke, om at maatte laane min Sparekassebog, hvorpaa inde stod ca. 300 Kr., til derfor at lise sig et Patent som „Væsmeblem i Forvarsbrødrene“, for at disse ved hans Begravelse „med Musit skulle følge ham“. Da alle disse Forberedelser vare trufne, sendte han sin Garderobe paa Assistentshuset, og de indvundne Penge gav han bort og Sedlerne tilligemed alle andre Værdi-, Legitimationspapirer og Optegnelser fandtes af Politiet i Raskelovnen i forbrændt Tilstand, efter at han havde hængt sig. Han efterlod mig ved sin Død ikke saa meget, at jeg kunde begrave ham for; jeg maatte laane mig frem hos Slægt og Venner og er nu stædt i den dybeste Fattigdom; jeg maa søge Erhverv ved Syning eller andet lignende Arbeide, men da min Sundhed under den lange Sygdom i væsentlig Grad er nedbrudt, bliver Livet mig dobbelt tungt, og under disse Omstændigheder tillader jeg mig i Ærbødighed at andrage det høie Folkething om at lade Naade gjælde for Ret og indstille min Ansøgning til at nyde Fremme, saa at jeg, dersom ikke hele det overskydende Beløb kan blive mig udbetalt, saa dog maa blive mig tilstaaet en Sum for dermed at kunne søge mig en Existent.“

Udvalget gjør ingen Indstilling.

3. Fra Enkefru Nielsine Thorup af Varde om Pensionsforhøielse. (Indbragt den 5te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds, Haastrup.)

Andragendet er saalydende:

„Underskrevne Enkefru Nielsine Thorup af Varde, Enke efter afdøde Stationsforvalter Thorup af Studsgaard Station, tillader sig herved at ansøge om en Forhøielse af den mig efter min nævnte Mand tillagte Pension eller Understøttelse. — Min Mand døde i Aaret 1883 efter i 20 Aar at have været i Statsbanernes Tjeneste som Følge af en Svaghed, som han havde paadraget sig i Tjenesten, og efterlod mig og vore 7 Fællesbørn, hvoraf de 3 vare ukonfirmerede, i smaa Aar. Efter derom indgiven Ansøgning blev der efter hans Død tilstaaet mig en aarlig Pension af 100 Kr., hvorhos der tilstodes hvert af mine ukonfirmerede Børn en til deres 18de Aar vedvarende aarlig Understøttelse af 75 Kr. Det ældste af mine da ukonfirmerede Børn er imidlertid i en saadan Alder, at Understøttelsen for dettes Vedkommende nu er bortfalden, uden at det paagældende Barn